

Arrest

nr. 55 055 van 27 januari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jamaicaanse nationaliteit te zijn, op 4 november 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 17 september 2010 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 5 oktober 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 december 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. CLAES, die *loco* advocaat D. CHABOT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Jamaicaanse nationaliteit te zijn, komt op 19 september 2007 België binnen in het bezit van een nationaal paspoort met visum.

Zijn verblijf wordt toegestaan tot 11 oktober 2007.

Op 23 juli 2008 bieden verzoeker en zijn Belgische partner zich aan bij de gemeente met het oog op een huwelijksaangifte.

Op 22 oktober 2008 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 10 december 2008 treedt verzoeker in het huwelijk met zijn Belgische partner.

Op 30 april 2009 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, als echtgenoot.

Op 15 oktober 2009 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 15 april 2010 wordt een onderzoek naar samenwoning gedaan, het samenwoningverslag dat zich in het dossier bevindt, is blanco en het begeleidend schrijven vermeldt "neen" bij de vraag "wonen beide personen samen en vormen zij een gezin".

Op 17 september 2010 faxt het parket van de procureur des Konings te Antwerpen aan de Dienst Vreemdelingenzaken twee processen-verbaal van de lokale politie van Antwerpen van 30 september 2009 en van 5 oktober 2009 waaruit blijkt dat er sprake is van intrafamiliaal geweld, een proces-verbaal van 26 maart 2010 waaruit blijkt dat verzoeker en zijn echtgenote een familiaal geschil hebben en verklaren een echtscheidingsprocedure te willen opstarten, een proces-verbaal van 23 juni 2010 waarin wordt vermeld dat verzoeker in kortgeding de toegang werd ontzegd tot de woning van zijn echtgenote (en dat daarom geen woonstcontrole werd uitgevoerd) en dat hij sinds 7 juni 2010 officieel is ingeschreven op een ander adres, in een bijlage bij dit PV vermeldt de echtgenote van verzoeker dat de echtscheidingsprocedure is opgestart en een proces-verbaal van 11 augustus 2010 met als bijlage een verhoor van verzoeker over de relatie.

Op 17 september 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing:

"(...)

In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van D. D. D., geboren te (...) op 20.03.1985, van Jamaicaanse nationaliteit.

Aan de betrokken wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing :

Artikel 42 quater § 1,4° van de wet van 15.12.1980: er is geen gezamenlijke vestiging meer van de echtgenoten.

Uit het proces-verbaal met nummer AN.55.LB.084983/2010-GF met bijlagen d.d. 23.06.2010 en het navolgend proces-verbaal met nummer AN.55.LB.107202/2010-GF met bijlagen d.d. 11.08.2010 blijkt dat de relatie van het koppel dermate verstoord is dat de echtscheiding wordt ingezet. Betrokkene woont niet meer bij de echtgenote, maar staat sedert 07.06.2010 als alleenstaande ingeschreven op een ander adres.

Bijkomende omstandigheid: uit het proces-verbaal met nummer AN.43.LB 124995/2009-GF met bijlagen d.d. 30.09.2009 blijkt dat de echtgenote het slachtoffer is van huishoudelijk geweld gepleegd door de betrokkene. Volgens de echtgenote is dit niet de eerste keer, maar is het de eerste keer dat ze hiervan aangifte doet.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"Schending van de materiële zowel als de formele motiveringsplicht vervat in artikel 63 Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1992 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

III.2.1. éézijdige voorstelling van de feiten - geen rekening houden met de versie van verzoeker.

De motivering moet de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet afdoende zijn.

De Dienst Vreemdelingenzaken schendt de materiële motiveringsplicht door geen rekening te houden met de feitelijke situatie waarin verzoeker zich bevindt, feitelijke situatie die de in de bestreden beslissing opgenomen elementen reeds lang hebben achterhaald.

Verzoeker wijst erop dat de elementen waarnaar verwezen immers dateren van de periode toen het nog niet zo goed ging tussen hem en zijn echtgenote, doch dat dit ondertussen toch reeds geruime tijd achterwege ligt.

III.2.2. Schending van de formele motiveringsplicht

Verder stelt verweerster in de bestreden beslissing dat:

> Uit een proces-verbaal met nummer AN.55.LB.084983/2010-GF met bijlagen dd. 23.06.2010

> Uit het navolgend proces-verbaal met nummer AN.55.LB.107802/2010-GF met bijlagen dd. 11/08/2010.

> Uit een Uit het proces-verbaal met nummer AN43.LB124995/2009-GF met bijlagen dd. 30/09/2009

Zou blijken dat de relatie van het koppel dermate gestoord is dat de echtscheiding wordt ingezet, en dat er sprake zou zijn van huiselijk geweld.

Het is dan onmogelijk dat verzoeker zich hierop kan verdedigen.

Het niet weergeven van het proces-verbaal, zelfs niet van de inhoud ervan is een manifeste schending van de formele motiveringsplicht overeenkomstig de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijk motiveringplicht van de wet van 29/7/1992, zoals hiervoor weergegeven;

Het is voor verzoeker volstrekt onduidelijk over welke bijlagen men het heeft.

Indien, een dergelijk proces-verbaal al indicaties zou geven, dan wijst verzoeker erop dat dit uiterst vreemd is gelet op het feit het net zijn echtgenote is die het initiatief nam om de voorgenomen echtscheiding stop te zetten en samen met verzoeker een relatietherapie op te starten;

Meer nog het koppel woont thans weer samen.

Dienaangaande verwijst verzoeker naar Arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hieronder opgenomen en gevoegd in bijlage als stuk

De Raad kwam in een volledig gelijkaardige zaak tot de volgende overwegingen:

(Arrest nr. 27.884 van 27 mei 2009):

(...)."

2.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat verzoeker een vestigingsaanvraag indiende als echtgenoot van een Belg "die hem begeleidt of zich bij hem voegt" en dat artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet in § 1 voorziet dat er in bepaalde gevallen een einde kan worden gesteld aan het verblijfsrecht van familieleden van een burger van de Unie, onder andere wanneer er geen gezamenlijke vestiging meer is zoals vermeld in 4° van § 1 van dit artikel.

De verwerende partij verwijst tevens naar de bewoordingen van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981) en zet uiteen dat in de bestreden beslissing op duidelijke wijze kan worden gelezen om welke reden aan verzoeker een beslissing werd gegeven tot beëindiging van zijn verblijfsrecht. De bestreden beslissing werd afdoende gemotiveerd, zowel in feite als in rechte. Er is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht.

Inzake de materiële motiveringsplicht verwijst verwerende partij naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om aan te geven dat de Raad zich niet in de plaats kan stellen van het bestuur.

De verwerende partij wijst erop dat verzoeker niet ontkent dat hij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing op 17 september 2010 niet samenwoonde met zijn echtgenote. De omstandigheid dat verzoeker thans opnieuw met haar zou samenwonen, wordt nu pas voor het eerst aangevoerd en kan uiteraard geen afbreuk doen aan de correctheid van de op 17 september 2010 genomen bestreden beslissing.

Verder merkt de verwerende partij op dat het arrest van de Raad waarnaar verzoeker verwijst, een andere feitelijke situatie betrof. Daarin werd vastgesteld dat de formele motiveringsplicht werd geschonden omdat er in de beslissing werd verwezen naar een proces-verbaal van een jaar voordien, waarin elementen aan het licht werden gebracht die ernstige twijfels deden rijzen over de bedoeling om een duurzame relatie uit te bouwen. Dit proces-verbaal werd niet aan de verzoeker in kwestie ter kennis gebracht waardoor hij niet op de hoogte was van welke deze elementen waren.

In casu gaat het echter niet over het begrip "ernstige twijfels over de bedoeling om een duurzame relatie uit te bouwen" maar wel degelijk of de onbetwiste vaststelling dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing geen samenwoning meer was. Deze vaststelling blijkt niet enkel uit de processen-verbaal waarnaar wordt verwezen in de beslissing maar tevens uit de negatieve

woonstcontrole van 15 april 2010, uit het rijksregister en uit verzoekers verklaringen zelf. De verwerende partij merkt trouwens op dat verzoekers bewering van de pv's hem niet bekend zijn, deels onjuist is. Eén van deze pv's heeft betrekking op verzoeker, die op de datum van het pv verhoord werd en die in het bezit werd gesteld van een kopie van het verhoor. Uit een ander pv blijkt dat verzoeker gehoord werd en een geschreven verklaring aflegde in het Engels. De processen-verbaal vermeld in de bestreden beslissing bevinden zich overigens in het administratief dossier waar verzoeker ze te allen tijde kon consulteren. Hij kan dan ook bezwaarlijk voorhouden dat hij niet op de hoogte zou zijn van de inhoud ervan.

Uit verzoekers verklaringen en uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker niet meer samenwoonde met zijn echtgenote op het moment van het nemen van de bestreden beslissing, de beslissing werd dan ook terecht genomen.

2.1.3. In de repliekmemoire volhardt verzoeker in het middel zoals uiteengezet in het inleidend verzoekschrift.

2.1.4.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (en niet de wet van 29 juli 1992 zoals vermeld wordt in het middel) heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 42^{quater}, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet en artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat er geen gezamenlijke vestiging meer is van de echtgenoten.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

De Raad wijst erop dat waar verzoeker aanvoert dat de inhoud van de processen-verbaal niet wordt weergegeven in de bestreden beslissing en dat het voor hem onduidelijk is over welke bijlagen men het heeft, deze beweringen van verzoeker niet stroken met de motieven zoals die te lezen zijn in de bestreden beslissing. Over het proces-verbaal van 23 juni 2010 met bijlagen en over het proces-verbaal van 11 augustus 2010 wordt immers vermeld dat uit deze twee pv's, waarvan het eerste pv bijlagen bevat, blijkt dat de relatie van het koppel dermate verstoord is dat de echtscheiding wordt ingezet en dat verzoeker niet meer bij zijn echtgenote woont maar sedert 7 juni 2010 als alleenstaande is ingeschreven op een ander adres. Over het proces-verbaal van 30 september 2009 met bijlagen wordt gesteld dat daaruit blijkt dat verzoekers echtgenote heeft verklaard dat ze het slachtoffer is van huishoudelijk geweld gepleegd door verzoeker en dat het de eerste keer is dat ze daarvan aangifte doet. Verzoeker kan bijgevolg niet voorhouden dat de inhoud van de pv's niet wordt weergegeven in de bestreden beslissing en dat hij niet zou weten over welke bijlagen het gaat.

Wanneer een stuk waarnaar verwezen wordt in de beslissing, niet opgenomen wordt in de beslissing zelf (en niet wordt bijgevoegd), volstaat het om in het kort het voorwerp en de inhoud van die stukken te vermelden, zonder dat het nodig is ze *in extenso* over te nemen (OPDEBEEK, I. en COOLSAET, A., Administratieve rechtsbibliotheek: formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, die Keure, 1999, p. 131 – 133).

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.1.4.2. Waar verzoeker aanvoert “een dergelijk proces-verbaal is verzoekster onbekend, laat staan de inhoud ervan” en dat het “onmogelijk (is) dat verzoeker zich hierop kan verdedigen” merkt de Raad enerzijds op dat deze processen-verbaal, waarvan de inhoud samengevat wordt weergegeven in de bestreden beslissing, zich in het administratief dossier bevinden waarin verzoeker inzage kon vragen. Bovendien merkt de Raad op dat uit 2 van 3 van de in de beslissing vermelde processen-verbaal blijkt dat verzoeker werd verhoord door de politie. Nu verzoeker zelf gehoord werd naar aanleiding van het opstellen van deze pv's, kan hij niet voorhouden dat hij er volkomen onwetend van was.

Het beginsel van de rechten van de verdediging is *in principe* niet van toepassing op een administratieve procedure. De rechten van de verdediging in administratiefrechtelijke zaken zijn enkel van toepassing in tuchtzaken, doch niet op zuiver administratiefrechtelijke beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957). Verzoeker kan zich niet met goed gevolg op dit beginsel beroepen.

2.1.4.3. Verzoeker wijst erop dat inmiddels zijn echtgenote het initiatief heeft genomen om de echtscheidingsprocedure stop te zetten, samen met verzoeker een relatietherapie op te starten en dat het koppel weer samenwoont.

De Raad benadrukt dat hij als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). De Raad is in deze niet bevoegd om zich in de plaats te stellen van de overheid en de verblijfssituatie van verzoeker opnieuw ten gronde te beoordelen. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Verzoeker uit geen kritiek in dit verband.

De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548 en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194 395).

De Raad wijst erop dat verzoeker in het middel tevens de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht maar nalaat op concrete wijze een inhoudelijke kritiek te geven op de motieven. Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoeker niet betwist dat er op het moment van het nemen van de bestreden beslissing geen gezamenlijke vestiging was tussen hem en zijn echtgenote. De schending van de materiële motiveringsplicht wordt bijgevolg niet op ontvankelijke wijze aangevoerd, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

2.1.4.4. Ten slotte verwijst verzoeker naar het arrest van de Raad nr. 27 884 van 27 mei 2009. In deze zaak werd de bestreden beslissing vernietigd en verzoeker stelt dat zijn zaak volledig gelijkaardig is.

De Raad merkt op dat verzoeker niet kan gevolgd worden waar hij aanvoert dat het een gelijkaardige zaak betreft. In dit arrest wordt erop gewezen dat de verzoekende partij niet in het bezit was gesteld van een proces-verbaal en dat de bestreden beslissing de inhoud van het bewuste proces-verbaal op geen enkele wijze vermeldde, zodat de verzoekende partij helemaal geen kennis had van het proces-verbaal noch van de inhoud ervan. Zoals hierboven reeds gesteld, wordt in huidige bestreden beslissing zelf een korte samenvatting gegeven van de inhoud van de processen-verbaal waarnaar verwezen wordt, bevinden deze processen-verbaal zich in het dossier en blijkt uit deze processen-verbaal dat verzoeker werd gehoord naar aanleiding van het opstellen van twee van deze vier pv's.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat huidige situatie gelijklopend is met deze in het arrest waarnaar hij verwijst. Hij kan dit arrest bijgevolg niet inroepen ter staving van het middel.

2.1.4.5. Verzoeker voert de schending aan van artikel 63 van de Vreemdelingenwet, dat voorschrijft dat de administratieve beslissingen ondermeer vatbaar zijn voor een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verzoeker heeft met huidig verzoekschrift een beroep kunnen instellen en toont bijgevolg niet aan in welk opzicht dit artikel geschonden wordt.

Het eerste middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“TWEEDE MIDDEL:

Schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens ondertekend te Rome op 4/11/1950 en goedgekeurd bij Wet van 13/5/1966 (verder EVRM)

Schending van de artikelen 22 van de Wet van 14 februari 1961 en artikel 173 van het K.B. van 20 december 1963

III.3.1. Nopens de schending van artikel 8 EVRM.

Dat het miskennen van het onderzoeksgeheim door de verbalisanten door aan verwerende partij niet alleen het bestaan van de processen-verbaal doch zelfs de inhoud ervan, schendt de verwerende partij manifest artikel 8 EVRM,

Dienaangaande kon het Hof van Cassatie niet duidelijker kon zijn in een gelijkaardig probleem in haar arrest van 21 oktober 1991.

Dat het Hof van Cassatie in dit arrest het volgende bepaalt:

Dat het wanneer een lid van de politie de Rijksdienst (het ging over een overheidsdienst de VDAB inlichtingen verstrekt aangaande het bestaan van een Proces - verbaal dit een schending is van het fundamentele recht op privacy neergeschreven in artikel 8 van het E.V.R.M.;

“Dat een lid van de gemeentepolitie de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening, heeft ingelicht nopens het bestaan van een strafdossier, terwijl hem die bevoegdheid niet verleend is, en terwijl eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling en er geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen,”

Dat dit volgens het Hof van Cassatie een miskening van de rechten van de verdediging is;

Dat terloops nog dient opgemerkt te worden dat men blijkbaar deze onwettig verkregen inlichtingen aan verzoeker in de bestreden beslissing voorlegt zonder hem hiervan op de hoogte te brengen en zonder hem enig recht tot voorafgaandelijke inzage te gunnen;

Dat zulke handelwijze de schending van de rechten van de verdediging nog verduidelijkt.

I.3.1. Nopens de schending van artikel artikelen 22 van de Wet van 14 februari 1961 en artikel 173 van het K.B. van 20 december 1963

Het zelfde Hof van Cassatie (zie hiervoor) schrijft verder dat:

(...)

Dat in casu de processen - verbaal geen verband hebben (zoverre zulks duidelijk is, want verzoeker kent de inhoud ervan niet) met de verblijfsproblematiek van verzoeker en naar alle waarschijnlijkheid een burgerrechtelijk geschil tussen verzoeker en zijn echtgenote betreft.

Dat in casu de agenten van politie eveneens niet gerechtigd waren inlichtingen betreffende het bestaan van processen-verbaal te geven en dat in casu zelfs meer werd gegeven dan inlichtingen nopens het best taan, namelijk :

> De proces - verbaal nummers

> De volledige inhoud van de processen - verbaal zo kan uit de uiterst summere bewoordingen afgeleid van de bestreden beslissing vermoed worden;

Dat het elk gevolg dan ook nietig is, omwille van de onwettigheid van het verkregen bewijs (dat, quod non, tevens betwist werd door verzoeker);

Ten overvloede citeert verzoeker nog de volgende eensluidende rechtspraak:

Het arbeidshof te Bergen bepaalt in een arrest van 1989 dat:

(...)

Dat dezelfde redenering terug te vinden is in vonnis van de arbeidsrechtbank van Bergen, van 30 mei 1974 en een arrest van het Arbeidshof van Bergen van 20 april 1984;”

2.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat de processen-verbaal waarvan sprake aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden overgemaakt door het parket van de procureur des Konings te Antwerpen, naar aanleiding van het onderzoek dat dit parket voert inzake een mogelijk schijnhuwelijk

tussen verzoeker en zijn echtgenote. Uit deze processen-verbaal blijkt dat er geen samenwoning meer is tussen de echtgenoten, dat er sprake is van intrafamiliaal geweld, dat een echtscheidingsprocedure werd opgestart en dat uit het rijksregister blijkt dat verzoeker sedert 7 juni 2010 op een ander adres is ingeschreven. Daarom verzocht de procureur des Konings de Dienst Vreemdelingenzaken de verblijfsrechtelijke situatie van verzoeker te herevalueren aan de hand van deze gegevens en aan de hand van de overige elementen van het administratief dossier.

De verwerende partij merkt op dat de stelling van verzoeker dat de processen-verbaal naar alle waarschijnlijkheid te maken hebben met een burgerrechtelijk geschil tussen hem en zijn echtgenote, niet opgaat. Uit deze processen-verbaal blijkt immers tevens dat er sprake is van een afzonderlijke woonplaats van de echtelieden en een lopende echtscheidingsprocedure. Bovendien maakt verzoeker niet aannemelijk waarom de verwerende partij deze informatie niet had mogen krijgen van het parket of op welke wijze zijn rechten van verdediging hierdoor geschonden zouden zijn. Behalve het pv van 23 juni 2010 blijkt immers dat de pv's werden opgesteld in aanwezigheid van zowel verzoeker als van zijn echtgenote. Bovendien maken deze pv's deel uit van het administratief dossier, waardoor verzoeker alleszins niet kan voorhouden dat hij er geen weet van zou hebben. De verwerende partij merkt onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State op dat de rechten van de verdediging niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die genomen worden in het raam van de Vreemdelingenwet.

De nietigverklaring van de bestreden beslissing zou slechts kunnen worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond dat de beslissing hetzij een substantiële, hetzij een op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm zou overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van macht zou inhouden, wat niet het geval is.

2.2.3. In de repliekmemoire volhardt verzoeker in het middel zoals uiteengezet in het inleidend verzoekschrift.

2.2.4. In het tweede middel voert verzoeker aan dat de verbalisanten het onderzoeksgeheim schenden door aan de Dienst Vreemdelingenzaken de processen-verbaal en de inhoud ervan mee te delen. Verzoeker meent dat daardoor zijn recht op privacy wordt geschonden in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). Tevens meent verzoeker dat artikel 22 van de wet van 14 februari 1961 wordt geschonden evenals artikel 173 van het koninklijk besluit van 20 december 1963. Verzoeker haalt rechtspraak aan van het Hof van Cassatie en van het arbeidshof te Bergen, die handelt over het ongeoorloofd meedelen van informatie inzake het bestaan van een strafdossier door de lokale politie aan personeelsleden van overheidsdiensten.

Vooreerst merkt de Raad op dat verzoeker de schending aanhaalt van artikel 22 van de wet van 14 februari 1961 voor economische expansie, sociale vooruitgang en financieel herstel en van het bij koninklijk besluit van 25 november 1991 opgeheven artikel 173 van het koninklijk besluit van 20 december 1963 betreffende arbeidsvoorziening en werkloosheid. Enerzijds kan verzoeker de schending van een reeds opgeheven artikel niet aanvoeren en anderzijds toont verzoeker niet met concrete gegevens aan hoe de bestreden beslissing artikel 22 van de wet van 14 februari 1961 voor economische expansie, sociale vooruitgang en financieel herstel zou schenden. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618). Verzoeker zet niet uiteen op welke wijze de door hem ingeroepen rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden. Dit onderdeel van het middel is bijgevolg onontvankelijk.

Waar verzoeker aanvoert dat zijn recht op privacy zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM wordt geschonden door de mededeling van de processen-verbaal aan de Dienst Vreemdelingenzaken, stelt de Raad vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het parket van de procureur des Konings te Antwerpen op 17 september 2010 deze processen-verbaal heeft meegedeeld aan de Dienst Vreemdelingenzaken met de mededeling "*Hoewel ze zelf beweren dat het geen schijnhuwelijk was, dient toch te worden vastgesteld dat de man door zijn gedrag heeft nagelaten om het totstandbrengen*

van een duurzame levensgemeenschap een ernstige kan te geven (...)” en het verzoek “Is het mogelijk om aan de hand van deze gegevens en de overige elementen in uw dossier het verblijfsrecht van de man in te trekken? Of kan enkel de nietigverklaring van het huwelijk een einde maken aan zijn verblijfsrecht?”.

Verzoekers uitgangspunt, namelijk dat de verbalisanten het bestaan en de inhoud van de processen-verbaal hebben meegedeeld aan de verwerende partij, mist bijgevolg feitelijke grondslag. Zoals reeds gesteld, had verzoeker inzage kunnen vragen in het dossier en had hij dit feitelijk gegeven kunnen nagaan. Het hele middel vertrekt vanuit deze foutieve premisse, zodat verzoeker de schending van zijn recht op privacy niet ter zake dienend kan aanvoeren. Indien verzoeker de mening zou zijn toegedaan dat het parket ten onrechte gegevens zou hebben meegedeeld aan derden, dient hij de daartoe voorziene procedures te volgen.

Dit valt buiten de bevoegdheid van de Raad. De Raad treedt in voorliggend geschil overeenkomstig artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet op als annulatierechter. Dit artikel bepaalt het volgende:

“De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht.”

Hij is derhalve niet bevoegd om uitspraak te doen over handelingen van het parket. Ambtshalve wordt vastgesteld dat het beroep, in de mate waarin het dit verzoek tot voorwerp zou hebben, niet ontvankelijk is.

In de mate waarin verzoeker in het tweede middel de schending van de rechten van de verdediging aanvoert en aanvoert dat hij niet op de hoogte is van de processen-verbaal en de inhoud ervan, wordt verwezen naar de bespreking van het eerste middel.

Het tweede middel is onontvankelijk, minstens ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig januari tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET